

— Не ще има нужда. Азъ писахъ на приятелитѣ си по селата и стига да сгромолимъ Брайкова,—всички други ще окапятъ като круши. Той имъ е душата!—Когато каза това, Странджевъ възбудено продължи:

— Отвратително, но чудесно величие, наистина! Отъ окжсанъ полуграмотенъ писарь—тоя злодѣй въ нѣколко години съ кметство, съ депутатство и съ незнамъ що още неузнаваемо забогатѣ.

~~И~~ — Да слушахъ го миналото лѣто. — подзе и Драгой;— събере съдружницитѣ си и шушукатъ само за избори и за търгове.

— Брайковъ тази година бѣше на пътъ да стане прѣседателъ на постоянната комисия! Срамъ, срамъ! Мене ме е срамъ, че ми е вуйка и че му съмъ признателенъ: помагаль ми е да слѣдвамъ—каза Драгой.

— Признателенъ . . . Нима признателността на народа не е по-скжпа?

— И азъ не мисля да бжде снисходителенъ, изкриви Драгой устни въ зла усмивка.

— Като парцаль ще го изхвърлимъ отъ канцеларията!

— Ще видимъ. Не ще е тѣй лесно . . .

— Щомъ прѣди можихъ да направя толкозъ . . . когато той тука бѣше царь . . .

— Да, но си работилъ съ полъ, съ чорбаджии . . . А сега той ги е укротилъ: тѣ всички сж въ единъ долъ за дрѣнки!

~~И~~ — Не можеше друго яче: селянитѣ бѣха наплашени. Сега е друго: цѣлото село ще бжде съ насъ, всички сж противъ Брайкова.

— Противъ сж, защото противъ бѣше и оня лихварь, Наню чорбаджи. Но той десетки пжти се е обявявалъ противъ Брайкова и пакъ все си е въ неговия съвѣтъ.

— Азъ съмъ прѣмислилъ всичко,—отвърна Странджевъ съ едвамъ скривана досада.

— Не се съмнявамъ. Но азъ си познавамъ хората. Брайковъ сега е спрѣтналъ шайката си и ще се държи: Пъкъ и администрацията е още тѣхна.

— Ще видишь,—умекна Странджевъ.—Ако дотрѣба ще почакаме да прѣчистятъ ония въ града, та въ краенъ случай ще се обърнемъ за помощъ отъ тамъ;

— Помощъ отъ полицията?

— Защо не? Ако той организира зьоржжена шайка нима ще трѣбва да се колимъ?

Драгой не отвърна.

Зора ги огрѣ прѣдъ село. — Отвѣдъ лжкатуши рѣка по единъ низъкъ ржтъ; прѣзъ утрината синкава мъгла се мѣркаха кжщя по двѣтъ страни на не дълбокъ долъ. Срѣдъ